

Bedkommende, og jeg tror heller ikke, at nogen Anden her i Thinget har rakt Haanden til at tilskynde Kommunerne til at foretage noget eneste Arbejde, som Kommunen ikke ansaa for at være nødvendigt, og som dog skulde udføres, men hvortil Kommunen blot i Dieblisset savnede de fornødne Kontanter. Det Forslag i saa Henseende, der er udgaaet fra Regjeringen, og som fandt Tilslutning i Finantsudvalget og Thinget, gif da ogsaa kun ud paa diebliffeligt at give Kommunerne kontante Midler til at iværksætte Foranstaltninger, som alligevel skulde være udførte, om de end ellers maaste først vilde være blevene det noget senere; men man har ikke igjennem dette Forslag villet lægge et eneste Tryk paa Kommunerne til at lade foretagne Arbejder, som de ikke ansaa for at være strengt nødvendige, og som alligevel skulde udføres. Her er det noget ganske Andet, og jeg tror, at det ærede Medlem med sin Appel til Arbejdernes Interesse her er i høj Grad paa politisk Vildspor, idet vistnok Alle ville erkende, at det er en gal Vej at komme ind paa, at lade foretagne Arbejder for at skaffe Arbejde. Jeg vil dertil endnu sige en Bemærkning, og det er, at jeg tror, at den Arbejdsløshed, der nu findes, for en væsentlig Del beror paa den Standsning i Forretningslivet overhoved, som vitterlig er tilstede, og denne Standsning stammer jo atter fra Mangel paa disponibel Kapital, idet det egentlig er denne, der mangler. Jeg anser det nu for at være i høj Grad tvivlsomt, om man gaar den rette Vej til at raade Bod paa Arbejdsløsheden ved her at række Haanden til, for et længere Tidsrum at binde betydelige Kapitaler fast paany. Jeg tror ikke, det egentlig er det, som Forretningsverdenen trænger til i Dieblisset, at sætte Kapitaler fast, selv i delvis frugtbare Foretagender. Jeg tror, at det, der er Trang til, er, at der tilveiebringes saa megen disponibel Kapital som muligt. Altsaa, jeg tror, at det Argument, der hentes fra Arbejder spørgsmaalet, rammer aldeles ikke. Det ærede Medlem var for sit Bedkommende paa det Rene med, at der ingen Tvivl kunde være om Valget mellem de forskjellige Jernbanesystemer, det svære, det lette eller det endnu lettere, og han erklærede Statsbanedirektørens Anskuelse desangaaende for aldeles uholdbar. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem er paa det Rene i saa Henseende for sit Bedkommende; men han maa dog indrømme os, at, naar der foreligger saadanne Udtalelser for os som f. Ex. Jernbanedirektørens Erklæring eller det Skrift, som jeg allerede igaar hentydede til, af en anerkjendt dygtig Ingeniør, saa vilde det være vel meget forlangt af os, at vi paa det ærede Medlems Erklæring om, at disse Anskuelser ere ganske uholdbare, skulde slaa en Streg over dem, lade det være glemt og trygt gaa ind paa, hvad han foreslaar. Jeg tror, det er vel meget at forlange af Thinget, og jeg tror,

det er rimeligt, at Thinget siger: Nei, lad os overveie det en Gang til. — Det ærede Medlem kom ind paa en Mængde andre Betragtninger, hvor jeg ikke skal følge ham, for ikke at trætte Thinget; men naar han talte om, hvad jeg „anstændigvis“ kan mene, vil jeg raade det ærede Medlem til at lade mig selv dømmе om, hvad jeg anstændigvis kan mene. Jeg skal overlade det ærede Medlem selv at dømmе om, hvad han anstændigvis kan og bør mene, men jeg venter derfor ogsaa, at han lader mig beholde den samme Ret. — Den høitærede Indenrigsminister var igaar i sine Udtalelser misforstået med det af mig stillede Forslag. Jeg kan forstaa, at den ærede Minister sætter en særdeles Pris paa de af ham foreslaaede Baner, og navnlig den væsentligste Thistedbanen. Det synes jo endogsaa, at han sætter en saadan Pris paa at faae disse Baner gennemførte, at han ikke har betænkt sig paa, for at opnaa det, at række Haand til adskillige andre Baneanlæg, som dog vist den ærede Minister selv maa indrømme kun ere overordentlig lidet forberedte. Jeg siger dette, thi der foreligger jo for os i Udvalgets Udtalelser, at Tilslutning til hele den foreslaaede Jernbaneplan er Betingelse for Vedtagelsen af Regjeringens Forslag; men det er da paa den anden Side noget underligt, at den høitærede Indenrigsminister saa ivrig har modsat sig det af mig stillede Forslag. I og for sig forekommer det mig, at det ligger inderved Thingets eget Omraade, hvilken Fremgangsmaade det vil benytte overfor det foreliggende Forslag. Hvor megen Overveielse Thinget ønsker at faae Leilighed til overfor dette Spørgsmaal, ligger dog strengt taget indenfor Thingets egen Kompetence at bedømme. Men endnu mere forunderligt er det, naar der er stillet Forslag, som gaa ud paa at tilveiebringe nye Undersøgelser og Oplysninger, som den høitærede Indenrigsminister siger ikke ere fornødne. Der foreligger nemlig en Udtalelse i Betænkningen, som gaar ud paa, at den høitærede Minister har vægret sig ved at lade nogle Punkter undersøge, som Udvalget havde begjæret undersøgte. Skal man af denne Udtalelse i Betænkningen og af den høitærede Ministers Modstand mod mit Forslag slutte til, at den høitærede Minister ikke er villig til at foretage de Undersøgelser, som Thinget maa anse for at være fornødne for at kunne stemme over Forslaget. Jeg tror det ikke, og det burde i alt Fald ikke være saa. Men den høitærede Minister lagde et særligt Tryk paa at faae dette Forslag forkastet, saa stærkt et Tryk, at han endog indlod sig paa at optræde som Spaamand, idet han erklærede, at dersom dette Forslag blev vedtaget, opfattede han det som en Tilskyndegivelse fra Thingets Side af, at det ikke ønskede at fremme Jernbanesager, ligesom Følgen deraf jo ogsaa vilde være, at disse ikke bleve frenmede i en nærmere eller endog fjernere Fremtid. Hvor megen Mening den høit-